

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekeriej:

Nora Roberts bij Boekeriej:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekeriej:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekeriej.nl

J.D. Robb

Onschuld

Deel 24 in de *Eve Dallas*-serie

ISBN 978-90-225-9488-9

ISBN 978-94-023-1946-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Innocent in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2007 by Nora Roberts

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Onverwachte overhoringen waren moordenaars. Net zoals sluipmoordenaars die op de loer lagen, veroorzaakten ze angst en afschuw bij hun prooi, en een bedwelmend machtsgevoel bij de jager.

Toen Craig Foster aan zijn lunchpauze wilde beginnen en de laatste hand wilde leggen aan de overhoring, wist hij hoe zijn vijfde-uursklas geschiedenis van de Verenigde Staten zou reageren. Kreunend en happend naar adem en in elkaar krimpnd van ellende of paniek. Hij begreep dat volkomen. Op zijn zesentwintigste was het leeftijdsverschil tussen hem en de leerlingen in zijn klas nog niet zo groot dat hij de pijn en de angst was vergeten.

Hij pakte zijn thermische lunchzak uit zijn tas. Aangezien hij een gewoontedier was, wist hij dat zijn vrouw een pitabroodje met kalkoen, een appel, wat sojachips en zijn favoriete warme chocolademelk voor hem zou hebben ingepakt. Getrouwd zijn was echt supercool.

Hij vroeg haar nooit om zijn lunch voor hem in te pakken, of om ervoor te zorgen dat zijn sokken gewassen waren, in paren waren opgevouwen en aan de rechterkant van zijn bovenste la waren neergelegd. Maar zij zei dat ze het fijn vond om dingen voor hem te doen. De zeven maanden waarin ze getrouwd waren, waren de beste maanden van zijn leven geweest. En hij vond dat het voor die tijd ook niet slecht was geweest.

Hij had een baan waarvan hij hield en waar hij verdomd goed in was, dacht hij met een trots gevoel. Hij en Lissette hadden een heel leuk appartement dat op loopafstand van de school lag. Zijn leerlingen waren intelligent en interessant en wat het extra fijn maakte, was dat ze hem aardig vonden.

Ze zouden wel wat mopperen en nerveus zijn om de onverwachte overhoring, maar ze zouden het prima doen.

Voor hij aan het werk ging, stuurde hij een e-mailbericht naar zijn bruid.

HÉ, LISSY! WAT VIND JE ERVAN ALS IK VANAVOND OP WEG NAAR HUIS DIE SOEP GA HALEN DIE JE ZO LEKKER VINDT, EN DIE GROTE SALADE?

IK MIS JE. IK HOUD VAN IEDERE CENTIMETER VAN JE LEKKERE LIJF!
JE WEET WEL WIE.

Hij moest glimlachen bij de gedachte aan hoe zij hierom zou glimlachen. Toen ging hij weer verder met de overhoring. Hij keek naar zijn computerscherm toen hij de eerste kop met warme chocolademelk inschonk en het broodje pakte, dat gevuld was met sojaproducten die zich hadden vermomd als dunne reepjes kalkoen.

Er waren zo veel dingen die hij de kinderen kon leren, zo veel dingen die zij konden leren. De geschiedenis van het land was zo rijk, zo divers en zo dramatisch, vol met tragedie, komedie, romantiek, heldhaftigheid en lafheid. Hij wilde ze allemaal doorgeven aan zijn leerlingen en hun laten zien hoe het land en de wereld waarin ze leefden zich hadden ontwikkeld tot hoe ze nu waren, in de beginmaanden van 2060.

Hij at, voegde vragen toe en verwijderde andere vragen. En hij dronk grote slokken van zijn favoriete chocolademelk terwijl zachte sneeuwvlokken buiten het venster van het klaslokaal vielen.

Terwijl de laatste minuten van zijn eigen korte geschiedenis langzaam wegtikten.

Van scholen kreeg ze de kriebels. Als stoere, vastberaden politieagent was het vernederend om dat toe te geven, zelfs aan zichzelf. Maar zo was het nu eenmaal. Inspecteur Dallas, wellicht de beste moordagent in New York City, zou liever door een verlaten pand willen lopen, op zoek naar een psychotische junkie die Zeus had gebruikt, dan door de brandschone gangen van de degelijke Sarah Child Academie, voor kinderen van de hogere middenklasse.

Ondanks de vrolijke primaire kleuren op de muren en de vloer en het glinsterende glas van de vensters was het voor Eve gewoon een folterkamer.

De meeste deuren van het doolhof stonden open en de lokalen achter die deuren waren leeg, buiten de bureaus, de tafels, de werkbladen, de schermen en de schoolborden.

Eve wierp een blik op Arnette Mosebly, de directrice, een forse, haast statige vrouw van een jaar of vijftig. Haar gemengde afkomst had haar een huidskleur gegeven die toffeekleurig was, en grijsblauwe ogen. Haar haar was glanzend en zwart en ze droeg het in een rond kapsel met kurkentrekkerkrullen. Ze droeg een lange zwarte rok met een kort rood jasje. De hakken van haar degelijke schoenen klikklakten op de vloer toen ze door de gang op de eerste verdieping liep.

‘Waar zijn de kinderen?’ vroeg Eve.

‘Ik heb ze naar het auditorium laten brengen tot hun ouders of hun verzorgers ze kunnen ophalen. De meeste stafmedewerkers zijn daar ook. Het leek me het beste, en het respectvolste, om de lessen van vanmiddag af te zeggen.’

Ze bleef staan, op een paar meter afstand van een gesloten deur, waar een agent in uniform stond.

‘Inspecteur, dit is vreselijk triest voor ons en de kinderen. Craig...’ Ze drukte haar lippen op elkaar en wendde haar blik af. ‘Hij was jong en intelligent en enthousiast. Hij had zijn hele leven nog voor zich en –’ Ze zweeg, stak een hand omhoog en deed haar best om haar zelfbeheersing te bewaren. ‘Ik begrijp dit soort dingen, ik bedoel, dat het de standaard-procedure is om de politie bij zaken zoals deze te betrekken. Maar ik hoop dat u zo discreet en efficiënt mogelijk zult zijn. En dat we kunnen wachten met het... het transport van het lichaam tot alle leerlingen het gebouw hebben verlaten.’

Nu rechtte ze haar schouders. ‘Ik weet niet hoe het kan dat die jonge man zo ziek is geworden. Waarom zou hij vandaag zijn gekomen als hij zich zo ziek voelde? Zijn vrouw... hij is pas een paar maanden getrouwd... ik heb nog geen contact met haar opgenomen. Ik was er niet zeker van –’

‘Dat kunt u beter aan ons overlaten. Wilt u ons even excuseren?’

‘Ja. Ja, natuurlijk.’

‘Opname aan, Peabody,’ zei Eve tegen haar partner. Ze knikte naar de bewaker die opzijging.

Eve deed de deur open en bleef op de drempel staan. Ze was een lange, slanke vrouw met bruin haar in een kort, nonchalant kapsel en met bruine ogen, die koel en emotioneel waren nu ze de plaats delict bekeek. Ze pakte rustig een bus Seal-It uit haar werkkist en bespoot haar handen en haar laarzen.

Na bijna twaalf jaar bij de politie had ze al veel ergere dingen gezien dan de onfortuinlijke geschiedenisleraar die in zijn eigen braaksel en stront op de vloer lag.

Eve noemde voor de opname de tijd en de locatie. ‘De МН’s hebben op de noodoproep gereageerd en zijn om 14.16 uur gearriveerd. Ze hebben om 14.19 uur verklaard dat het slachtoffer, geïdentificeerd als Foster, Craig, was overleden.’

‘Gelukkig wisten de МН’s die op de noodoproep hebben gereageerd dat ze het lichaam niet mochten verplaatsen,’ merkte Peabody op. ‘Arme drommel.’

‘Was hij aan zijn bureau aan het lunchen? In een school zoals deze heb je vast wel een personeelslounge of een kantine of zo.’ Eve bleef op de drempel staan en ze hield haar hoofd schuin. ‘Hij heeft een extra large thermosbeker omgegooid. En de stoel.’

‘Het lijkt meer op een epileptische aanval dan op een worsteling.’ Peabody liep langs de muren van de kamer en haar airboots maakten zachte, zuigende geluiden. Ze bekeek de vensters. ‘Op slot.’ Ze draaide haar lichaam op een zodanige manier, dat ze vanuit die kant van de kamer het bureau en het lichaam kon bekijken.

Ofschoon haar lichaam net zo stevig gebouwd was als dat van Arnette Mosebly, zou Peabody nooit statig worden. Haar donkere haar was over de onderkant van haar nek gegroeid en de uiteinden krulden in een flirterig golfje, waar Eve nog niet aan had kunnen wennen.

‘Een werklunch,’ merkte Peabody op. ‘Lesplannen maken of proefwerken nakijken. Misschien een allergische reactie op iets wat hij heeft gegeten.’

‘Zakeer, dat denk ik ook.’ Eve liep naar het lichaam en ging op haar hurken zitten. Ze zou vingerafdrukken natrekken, de standaard-

meting doen voor het tijdstip van overlijden en alle andere dingen, maar nu bestudeerde ze alleen maar de dode.

Spinnenpootjes van gesprongen adertjes in het wit van zijn ogen. Op zijn lippen zaten zowel sporen van braaksel als van schuim. ‘Hij heeft geprobeerd om te kruipen toen hij het merkte,’ prevelde ze. ‘Hij heeft geprobeerd om naar de deur te kruipen. Zorg voor een officiële identificatie, Peabody, en verifieer het tijdstip van overlijden.’

Eve stond op en liep voorzichtig om de plassen heen van datgene wat Craigs lichaam had uitgestoten en raapte de zwarte thermosbeker op waarin in zilveren letters zijn naam was gegraveerd. Ze rook eraan.

‘Denk je dat iemand deze man heeft vermoord?’ vroeg Peabody.

‘Warme chocolademelk. En nog iets anders.’ Eve stopte de beker in een bewijszak. ‘De kleur van het braaksel, het feit dat het erop lijkt dat hij een epileptische aanval heeft gehad, extreme pijn. Ja, ik denk dat het vergif is. De lijkschouwer zal dat verifiëren. We moeten van zijn nabestaanden toestemming krijgen om zijn medische gegevens te bekijken. Werk jij de plaats delict maar af. Ik ga nog een keer met Mosebly praten en de getuigen ondervragen.’

Eve liep weer naar buiten. Arnette Mosebly ijsbeerde met een PPC in haar hand door de gang. ‘Mevrouw Mosebly? Ik moet u vragen om nog even met niemand contact op te nemen en met niemand te spreken.’

‘O... ik... eigenlijk was ik gewoon –’ Ze draaide de PPC om, zodat Eve het minischerm kon zien. ‘Een woordspel. Iets waarmee ik even aan iets anders kon denken. Inspecteur, ik maak me zorgen om Lissette. Craigs vrouw. Iemand moet het haar vertellen.’

‘Dat komt nog wel. Nu wil ik graag met u spreken, onder vier ogen. En ik wil de leerlingen ondervragen die het lichaam hebben gevonden.’

‘Rayleen Straffo en Melodie Branch. De agent die gehoor heeft gegeven aan de melding heeft gezegd dat ze het gebouw niet mochten verlaten en dat ze niet bij elkaar mochten blijven.’ Nu drukte ze haar lippen op elkaar, omdat ze het daar kennelijk niet mee eens was. ‘Die meisjes zijn getraumatiseerd, Inspecteur. Ze waren hysterisch, wat onder deze omstandigheden heel normaal is. Rayleen is bij de rouwbegeleider en Melodie zit bij onze verpleegkundige. Eigenlijk zouden hun ouders nu bij ze moeten zijn.’

‘U hebt hun ouders geïnformeerd.’

‘U hebt standaardprocedures, Inspecteur, en ik ook.’ Ze gaf haar een van de vorstelijke knikjes die volgens Eve verplicht waren bij Schoolhoofdopleidingen. ‘Mijn eerste prioriteit is de gezondheid en de veiligheid van mijn leerlingen. Deze meisjes zijn tien jaar oud en ze hebben dát ontdekt!’ Ze knikte in de richting van de deur. ‘God weet welke emotionele schade ze hierdoor hebben opgelopen.’

‘Craig Foster voelt zich ook niet al te best.’

‘Ik moet doen wat er gedaan moet worden om mijn leerlingen te beschermen. Mijn school –’

‘Op dit moment is het niet uw school. Het is mijn plaats delict.’

‘Plaats delict?’ Arnettes gezicht werd bleek. ‘Wat bedoelt u? Welk delict?’

‘Dat ga ik nog uitzoeken. Ik wil dat de getuigen een voor een worden binnengebracht. Uw kantoor is waarschijnlijk de beste plek voor de ondervragingen. Eén ouder of voogd per kind gedurende de ondervraging.’

‘Goed dan. Kom maar met me mee.’

‘Agent?’ Eve keek over haar schouder. ‘Vertel Rechercheur Peabody dat ik naar het kantoor van de directrice ga.’

Hij vertrok heel even zijn mond. ‘Ja, chef.’

Eve ontdekte dat het een hele andere zaak was als jij de baas was in plaats van degene die bij de directrice op het matje moest komen. Het was niet zo dat zij tijdens haar schooljaren erg ongehoorzaam was geweest. Meestal had ze geprobeerd om onzichtbaar te zijn, om de onderwijsgevangenis gewoon te overleven en er weg te gaan op de dag dat dat wettelijk was toegestaan.

Maar het was haar niet altijd gelukt. Haar grote mond en haar arrogantie hadden wel eens de kop opgestoken, waardoor ze een paar keer naar het schoolhoofd was gestuurd.

Ze verwachtten van haar dat ze er dankbaar voor was dat de staat, die haar voogd was, ervoor zorgde dat ze een opleiding kreeg, een thuis en voldoende eten om in leven te blijven. Ze verwachtten van haar dat ze er

dankbaar voor was dat ze kleren had, ook als iemand anders die al eens had gedragen. Ze verwachtten van haar dat ze ervoor zou willen zorgen dat ze een beter leven kreeg dan ze had gehad, wat moeilijk was omdat ze zich destijds niet echt goed herinnerde waar ze eigenlijk vandaan was gekomen.

Wat ze zich wel herinnerde, waren de op een zelfvoldane toon gegeven preken en de teleurgestelde fronsen, die hun superioriteit niet helemaal verborgen.

En de eindeloze, dodelijke, allesdoordringende verveling.

Natuurlijk had zij niet op mooie en chique privéscholen gezeten, met hypermoderne onderwijsapparatuur, brandschone klaslokalen, stijlvolle uniformen en een leraar-leerling-ratio van een op zes.

Ze durfde er haar volgende salaris om te verwedden dat op de Sarah Child Academie niet in de gangen werd gevochten en dat er geen zelfgemaakte bommen in de kluisjes lagen.

Maar vandaag was er in ieder geval wel iemand vermoord.

Terwijl ze wachtte in Mosebly's kantoor, dat een huiselijke sfeer had, door de levende planten en de elegante theepotten, trok ze het slachtoffer snel na.

Foster, Craig, zesentwintig jaar oud. Geen strafblad. Ze zag dat beide ouders nog leefden en dat ze nog steeds met elkaar getrouwd waren. Ze woonden in New Jersey, waar Craig zelf was geboren en opgegroeid. Hij had met een gedeeltelijke studiebeurs aan Columbia gestudeerd, zijn onderwijsbevoegdheid gehaald en hij werkte nu aan zijn masterscriptie in geschiedenis.

Hij was vorig jaar juli getrouwd met Bolviar, Lissette.

Op zijn ID-foto zag hij er jong en enthousiast uit, peinsde Eve. Een knappe jongeman met een gladde huid, die de kleur had van gepofte kastanjes. Diepliggende, donkere ogen en donker haar in een kapsel dat ze volgens Eve een 'high-top fade' noemden. Aan de zijanten en de achterkant kortgeschoren en boven op het hoofd lang en omhoog gekamd.

Ze herinnerde zich dat zijn schoenen ook hip waren. Zwart met zilverkleurige gelschoenen met bandjes om zijn enkels. Duur. Maar zijn

sportjasje was modderbruin met versleten manchetten. Een degelijke polsunit, die volgens haar namaak was. En een glanzende gouden ring om de ringvinger van zijn linkerhand.

Ze had het idee dat als Peabody klaar was met de plaats delict er nog geen vijftig credits in Craigs zakken zouden blijken te zitten.

Ze maakte snel een paar notities.

- Waar kwam de warme chocolademelk vandaan?
- Wie had toegang tot de thermosbeker?
- Gedeeld klaslokaal?
- Tijdlijn. Laatste persoon die het slachtoffer in leven heeft gezien, eerste die het lichaam heeft gevonden.
- Verzekeringsspolissen, overlijdensuitkeringen? Begunstigden?

Ze keek op toen de deur openging.

‘Inspecteur?’ Mosebly liep naar binnen, met een hand op de schouder van een jong meisje. Ze had een hele lichte huidskleur met een heleboel sproeten, die bij haar rode haar pasten. Het haar was lang en ze droeg het in een gladde staart op haar rug.

Ze zag er iel en bibberig uit in haar marineblauwe blazer en haar brandschone kakikleurige broek.

‘Melodie, dit is Inspecteur Dallas, van de politie. Ze wil met je spreken. Inspecteur Dallas, dit is Melodies moeder, Angela Miles-Branch.’

Eve zag dat het meisje het haar en de huidskleur van haar moeder had. En dat haar moeder er net zo bibberig uitzag.

‘Inspecteur, zou dit misschien tot morgen kunnen wachten? Ik wil Melodie nu liever mee naar huis nemen.’ Angela hield Melodies hand in een ijzeren greep vast. ‘Mijn dochter voelt zich niet zo goed. Wat begrijpelijk is.’

‘Het is voor iedereen gemakkelijker als we dit nu doen. Het duurt niet zo lang. Mevrouw Mosebly, zou u ons alleen willen laten?’

‘Ik vind dat ik hier moet blijven, als de vertegenwoordigster van de school en om Melodie bij te staan.’

‘Op dit moment hebben we geen vertegenwoordiger nodig en de

moeder van de minderjarige is aanwezig om haar bij te staan. U moet de kamer verlaten.'

Aan Mosebly's ogen te zien, wilde ze hierover in discussie gaan, maar ze klemde haar kaken op elkaar en liep de kamer uit.

'Ga maar even zitten, Melodie.'

Er rolden twee dikke tranen uit haar grote blauwe ogen, uit elk oog eentje. 'Ja, mevrouw. Mam?'

'Ik blijf bij je.' Angela bleef haar hand vasthouden en ze ging op de stoel naast haar dochter zitten. 'Dit was afschuwelijk voor haar.'

'Dat begrijp ik. Melodie, ik ga dit opnemen.'

Haar knikje ging gepaard met nog twee stille tranen. Op dat moment vroeg Eve zich af waarom zij eigenlijk niet de plaats delict was gaan opnemen en Peabody met de kinderen had opgescheept. 'Vertel me maar gewoon wat er is gebeurd.'

'We zijn naar het klaslokaal van meneer Foster gegaan. Uh, Rayleen en ik. We hebben eerst geklopt, omdat de deur dicht was. Maar meneer Foster vindt het niet erg als je met hem wilt praten.'

'En jullie wilden met meneer Foster praten.'

'Over het project. Ray en ik zijn projectpartners. We maken een multimedaverslag over de grondwet. Het moet over drie weken worden ingeleverd en het is ons tweede grote project van het tweede trimester. Het telt mee voor vijftientig procent van ons eindcijfer. We wilden hem naar het ontwerp laten kijken. Hij vindt het niet erg als je hem voor of na de les iets vraagt.'

'Oké. Waar waren jullie voor jullie naar het lokaal van meneer Foster gingen?'

'Ik had lunchpauze en mijn huiswerkgroep. Ray en ik hebben van mevrouw Hallywell toestemming gekregen om een paar minuten eerder weg te gaan van de huiswerkgroep om met meneer Foster te praten. Ik heb het gangpasje.' Ze stak haar hand in haar zak.

'Dat hoeft niet. Jullie zijn het lokaal in gelopen.'

'Dat wilden we net doen. We waren aan het praten en we maakten de deur open. Het stonk vreselijk. Dat zei ik, ik zei: alle Jezus, het stinkt hier echt verschrikkelijk.' Het begon weer tranen te regenen. 'Het spijt me dat ik dat heb gezegd, maar -'

‘Dat is niet erg. Wat gebeurde er toen?’

‘Ik zag hem. Ik zag hem op de grond liggen en o god, er lag een heleboel braaksel en van alles. En Ray schreeuwde. Of ik. Ik denk wij allebei. En we renden naar buiten en meneer Dawson kwam eraan rennen en hij vroeg ons wat er aan de hand was. Hij zei dat we daar moesten blijven en hij is teruggegaan. Hij is naar binnen gegaan. Ik heb hem naar binnen zien gaan. En hij kwam heel snel weer naar buiten, met zijn hand zo.’

Ze sloeg haar vrije hand voor haar mond. ‘Hij heeft zijn talkie gebruikt, volgens mij om naar mevrouw Mosebly te linken. En toen is mevrouw Mosebly gekomen en zij heeft naar de verpleegkundige ge-linkt. En toen is de verpleegkundige, Zuster Brennan, gekomen en zij heeft ons meegenomen naar de ziekenzaal. Ze is bij ons gebleven tot meneer Kolfax kwam en hij Ray heeft meegenomen. Ik ben bij Zuster Brennan gebleven tot mijn moeder er was.’

‘Heb je iemand anders het lokaal van meneer Foster in zien gaan, of eruit zien komen?’

‘Nee, mevrouw.’

‘Heb je iemand gezien toen je uit je huiswerkgroep naar het klaslokaal liep?’

‘Uh. Sorry. Uh. Meneer Bixley kwam uit het jongenstoilet en onderweg zijn we meneer Dawson tegengekomen. We hebben hem onze gangpasjes laten zien. Ik denk dat dat alles was, maar ik heb er niet echt op gelet.’

‘Hoe wist je dat meneer Foster in zijn lokaal zou zijn?’

‘O, hij zit op maandag voor het vijfde uur altijd in zijn lokaal. Daar luncht hij iedere maandag. En de laatste vijftien minuten mogen leerlingen binnenkomen om met hem te praten, als dat echt nodig is. En ook eerder als het belangrijk is. Dat vindt hij niet erg. Hij is heel erg aardig. Mam.’

‘Ik weet het, schatje. Inspecteur, alstublieft.’

‘Bijna klaar. Melodie, hebben jij of Rayleen meneer Foster of iets in het lokaal aangeraakt?’

‘O, nee, nee, mevrouw. We zijn gewoon weggerend. Het was afschuwelijk en we zijn weggerend.’

‘Oké. Melodie, als je je nog iets anders herinnert, wat het ook is, dan moet je het me vertellen.’

Het kind stond op. ‘Inspecteur Dallas? Mevrouw?’

‘Ja?’

‘Rayleen zei, toen we in de ziekenzaal waren, zei Rayleen dat ze meneer Foster in een grote zak weg moeten brengen. Is dat zo? Moet dat echt?’

‘Ach, Melodie.’ Angela trok het kind tegen zich aan en hield het stevig vast.

‘Wij gaan nu voor meneer Foster zorgen,’ zei Eve. ‘Het is mijn werk om voor hem te zorgen en dat doe ik ook. Door met me te praten help je me om mijn werk te doen en voor hem te zorgen.’

‘Echt waar?’ Melodie snuffte en slaakte een zucht. ‘Bedankt. Ik wil nu naar huis. Mag ik nu naar huis gaan?’

Eve keek recht in de betraande ogen van het meisje en ze knikte. Toen richtte ze haar blik op de moeder. ‘We nemen nog contact met u op. Bedankt voor uw medewerking.’

‘Dit was echt een grote schok voor de meisjes. Een hele grote schok. Kom maar, schatje. We gaan naar huis.’

Angela sloeg haar arm om Melodies schouders en ze liep met haar de kamer uit. Eve stond op van het bureau en ze liep achter hen aan naar de deuropening. Mosebly liep al naar de twee toe.

‘Mevrouw Mosebly? Ik heb een vraag.’

‘Ik breng mevrouw Miles-Branch en Melodie even naar buiten.’

‘Ik weet zeker dat ze de weg weten. We gaan even naar uw kantoor.’

Eve ging deze keer niet zitten, maar ze leunde gewoon tegen het bureau. Mosebly liep ziedend naar binnen. Ze hield haar tot vuisten gebalde handen tegen haar zij.

‘Inspecteur Dallas, ik begrijp heel goed dat u uw werk moet doen, maar ik ben niet te spreken over uw neerbuigende en arrogante houding.’

‘Ja, dat is me duidelijk. Was het de gewoonte van meneer Foster om zijn eigen lunch en drank mee naar het werk te nemen?’

‘Ik... ik geloof van wel. In ieder geval een aantal dagen in de week. We hebben natuurlijk een door voedingsdeskundigen gecertificeerde

kantine en door de overheid goedgekeurde verkoopautomaten. Maar vele stafmedewerkers geven er de voorkeur aan om in ieder geval zo nu en dan hun eigen eten mee te brengen.'

'At hij meestal alleen? Aan zijn bureau?'

Mosebly wreef met haar duim en haar wijsvinger over haar voorhoofd. 'Voor zover ik weet, at hij zijn lunch twee of drie keer per week in zijn klaslokaal. Het werk van een leraar omvat meer dan je gedurende de schooluren kunt doen. Je moet lesplannen maken, punten geven, lezen en voorbereidingen treffen voor lessen en voor werk in het lab. Zoals de meeste stafmedewerkers was Craig ook bezig met zijn eigen vervolgopleiding, waarvoor je moet studeren, schrijven enzovoort. Hij lunchte altijd aan zijn bureau, zodat hij tijdens het eten kon werken. Hij was erg toegewijd.'

Haar woede leek weg te ebben. 'Hij was jong en idealistisch. Hij was dol op lesgeven, Inspecteur Dallas, en dat kon je heel goed zien.'

'Had hij problemen met een van de stafmedewerkers?'

'Voor zover ik weet niet. Hij was een vriendelijke, gemoedelijke jongeman. Ik vond dat we van geluk mochten spreken dat we hem op onze school hadden, zowel persoonlijk als beroepsmatig.'

'Hebt u onlangs iemand ontslagen?'

'Nee. Hier op Sarah Child is het verloop heel laag. Craig was nu ruim een jaar bij ons. Hij heeft de lege plek ingevuld toen een van onze leraren na vijftig jaar voor de klas met pensioen is gegaan. Daarvan had die leraar achtentwintig jaar hier lesgegeven, aan Sarah Child.'

'En hoe zit het met u? Hoelang bent u al hier?'

'Drie jaar als directrice. Ik werk al vijfentwintig jaar in het onderwijs en de daarbij horende administratie.'

'Wanneer hebt u meneer Foster voor het laatst gezien?'

'Ik heb hem vanmorgen heel even gezien.' Tijdens het praten liep Mosebly naar een kleine koelkast en ze pakte er een fles water uit. 'Hij was extra vroeg gekomen om gebruik te maken van de fitnessfaciliteiten, zoals hij vaak deed. Alle stafmedewerkers mogen de machines gebruiken, de programma's, het zwembad enzovoort. Craig maakte daar bijna iedere morgen gebruik van.'

Ze zuchtte en ze schonk het water in een glaasje. ‘Wilt u ook wat water, Inspecteur?’

‘Nee, bedankt.’

‘Ikzelf ben vanmorgen gaan zwemmen en ik liep net het zwembad uit toen hij binnenkwam. We hebben elkaar begroet. Ik heb geklaagd over het verkeer en toen ben ik vertrokken. Ik had haast. Ik hoorde hem erin springen,’ mompelde ze en toen dronk ze langzaam een slokje water. ‘Ik hoorde de plons toen ik de deur van de kleedkamer openmaakte. O, god.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Rond half acht. Ik had om acht uur een telefonische vergadering en ik was laat, omdat ik te lang in het zwembad was gebleven. Ik was boos op mezelf en ik heb nauwelijks met Craig gesproken.’

‘Waar bewaarde hij zijn lunch altijd?’

‘Goh, ik neem aan in zijn klaslokaal. Misschien in de lounge, maar voor zover ik weet, heb ik hem daar nooit iets in de koelkast of in de kast zien leggen of hem er iets uit zien halen.’

‘Zat het klaslokaal op slot?’

‘Nee. De school wordt natuurlijk beveiligd, maar de individuele klaslokalen worden niet afgesloten. Dat is niet zinvol, en het programma van Sarah Child is gebaseerd op vertrouwen en verantwoordelijkheid.’

‘Oké. U kunt de tweede getuige naar binnen sturen. Rayleen Straffo.’

Mosebly knikte, maar van vorstelikhed was deze keer geen sprake. ‘Hoe zit het met de andere leerlingen? En met mijn stafmedewerkers?’

‘We moeten de stafmedewerkers ondervragen voor een van hen het gebouw verlaat. U mag de leerlingen naar huis sturen, maar ik wil wel uw registratielijst hebben.’

‘Zoals u wilt.’

Toen Eve alleen was, pakte ze haar communicator om contact op te nemen met Peabody. ‘Status.’

‘Het lichaam wordt net getransporteerd. De lijkschouwer die in de bus zat, is net zoals jij van mening dat het vergif is, maar hij wil zich pas vastleggen als het slachtoffer op zijn snijtafel ligt. De sweepers zijn op de plaats delict. Zo te zien was het slachtoffer op het tijdstip van overlijden

aan zijn computer aan het werken. Met het maken van een onverwachte overhoring voor zijn volgende klas.’

‘Dat is een goed motief,’ zei Eve droogjes.

‘Ik had een hekel aan onverwachte overhoringen en ik twijfel eraan of ze wel in overeenstemming zijn met de grondwet. Ik heb de computer even bekeken en ik heb ontdekt dat het slachtoffer om 12.06 uur vanuit die unit een e-mail heeft gestuurd naar ene LFoster@Blackburnpub.com. Daarvoor waren er geen inkomende of uitgaande communicaties.’

‘Zijn vrouw heet Lissette. Waar ging het over?’

‘Gewoon een lief berichtje waarin hij aanbood om op weg naar huis eten te gaan halen. De ontvanger heeft om 14.48 uur bevestigend geantwoord, met een gelijksoortig berichtje. Haar reactie heeft hij niet gelezen.’

‘Oké. Ik wacht op de tweede getuige. Ik stuur de directrice weer naar jou, zodat ze je een plek kan geven om te werken. Begin met het ondervragen van de stafmedewerkers en leg bij iedereen de tijdlijn vast. Als ik klaar ben met het meisje, zal ik hier een aantal van de medewerkers ondervragen. In de tussentijd moet je checken waar de vrouw woonachtig en werkzaam is. We brengen haar op de hoogte als we hier vertrekken.’

‘Hartstikke leuk.’

Eve verbrak de verbinding toen de deur weer openging en Mosebly weer binnenkwam met haar hand op de schouder van een jong meisje.

Dit meisje was blond, met een waterval van krullen, die met een paarsblauwe haarband uit haar gezicht werden gehouden. De haarband had dezelfde kleur als haar ogen. Haar ogen waren de opvallendste kenmerken in een gezicht met een smetteloze huid en een wipneusje en ze waren op dit moment opgezwollen en roodomrand. Haar trillende lippen waren roze en haar onderlip was iets voller dan haar bovenlip.

Ze droeg hetzelfde soort uniform als Melodie, maar bij haar was op de kraag van haar blazer een gouden sterretje vastgespeld.

‘Rayleen, dit is Inspecteur Dallas. Inspecteur, Rayleen is hier met haar vader, Oliver Straffo. Ik blijf buiten staan, voor het geval iemand me nodig heeft.’

‘Ga zitten, Rayleen.’

‘Inspecteur.’ Oliver hield de hand van zijn dochter vast. Zijn stem galmde door de kamer, zoals die van een goede acteur in een theater. Hij was lang en blond, zoals zijn dochter. Maar zijn ogen waren koel en staalgrijs. Ze had die ogen al eens eerder gezien. In de rechtszaal.

Een hele bekende en hele dure topadvocaat, dacht ze.

Shit.

2

‘Ik sta deze ondervraging,’ stak hij van wal, ‘op deze plek en op dit moment toe, omdat ik denk dat dat belangrijk is voor het sociaal-emotioneel welbevinden van mijn dochter. Maar als de toon of de inhoud van deze ondervraging me niet bevalt, beëindig ik de ondervraging en dan neem ik mijn dochter mee. Is dat duidelijk?’

‘Tuurlijk. Ik wilde eigenlijk de duimschroeven gaan halen, maar ik weet niet meer waar ik die heb gelaten. Ga zitten. Rayleen, ik wil alleen maar dat je me vertelt wat er is gebeurd.’

Rayleen keek eerst naar haar vader en die knikte. Toen ging ze zitten, net zoals hij, en haar zithouding was bewonderenswaardig. ‘Ik heb meneer Foster gevonden. Melodie was bij me. Het was afschuwelijk.’

‘Leg me eens uit hoe het komt dat je hem hebt gevonden. Waarom je op dat moment van de dag naar zijn klaslokaal bent gegaan.’

‘Ja, mevrouw.’ Ze haalde diep adem, alsof ze zichzelf voorbereidde op een spreekbeurt. ‘Ik zat in mijn huiswerkgroep, maar ik wilde heel graag met meneer Foster praten over het project waaraan ik met Melodie werk. Het telt mee voor een kwart van ons eindcijfer voor geschiedenis van de Verenigde Staten en ik wilde het zo goed mogelijk doen. Ik ben de beste van de klas en dit is een van de belangrijkste projecten van dit trimester.’

‘Oké, dus je bent van je huiswerkgroep naar het lokaal van meneer Foster gegaan.’

‘Ja, mevrouw. Mevrouw Hallywell heeft ons een gangpasje gegeven, zodat we extra vroeg naar het lokaal van meneer Foster konden gaan. Op maandag eet hij daar altijd zijn lunch en tijdens het laatste kwartier mogen leerlingen naar binnen om met hem te praten, als ze dat willen.’

‘Hoe laat ben je weggegaan bij de huiswerkgroep?’

‘Ik heb het gangpasje. Daar staat de tijd op.’ Ze keek weer of haar

vader het ermee eens was en pakte toen het pasje uit haar zak. ‘Melodie en ik hebben er allebei eentje. Dat is verplicht. Er staat 12.47 uur op.’

Eve maakte in haar hoofd een notitie om dezelfde route te lopen, om te kijken hoelang het zou duren. ‘Je bent van de huiswerkgroep rechtstreeks naar het klaslokaal gegaan.’

‘Jazeker, mevrouw. Tussen de lessen op de gang treuzelen is een overtreding en bij drie overtredingen binnen dertig dagen raak je privileges kwijt.’ Haar stem klonk nu nuffig en Eve herinnerde zich dat Rayleen precies het soort kind was dat ze vroeger op school altijd uit de weg ging. ‘Ik heb geen enkele overtreding op mijn naam.’

‘Fijn voor je. Hoelang had je nodig om van de huiswerkgroep naar het klaslokaal van meneer Foster te lopen?’

‘O, dat duurde hoogstens een paar minuten. Misschien drie? Ik weet het niet zeker, maar we zijn er meteen naartoe gelopen. We waren gewoon aan het praten, over het project en een paar ideeën daarvoor. De deur was dicht, dus we hebben eerst geklopt en hem toen openge maakt. En het rook vies. Ik denk dat het naar braaksel rook. Melodie zei iets over de geur en...’ Ze drukte haar lippen op elkaar. ‘Ik moest lachen. Het spijt me verschrikkelijk. Ik wist het niet, pap, ik wist het niet.’

‘Dat is niet erg, Ray. Natuurlijk wist je het niet.’

‘En toen zagen we hem. Hij lag daar en hij was...’ Ze hikte twee keer en toen kroop ze gewoon vanuit haar stoel bij haar vader op schoot.

‘Het is al goed, schatje. Het is al goed, Ray.’ Zijn ogen richtten zich als laserstralen op die van Eve toen hij over Rayleens haar aaide. ‘Inspecteur.’

‘U weet dat ik dit moet afmaken. U weet dat het van het grootste belang is om zo snel mogelijk alle gegevens te krijgen.’

‘Verder weet ik niets.’ Haar stem klonk gesmoord, omdat ze haar gezicht tegen de borst van haar vader duwde. ‘We zijn weggerend. En meneer Dawson was er en hij zei dat we moesten blijven waar we waren. Ik geloof dat ik ben gaan zitten. Ik ben op de vloer gaan zitten en we waren aan het huilen en toen kwam meneer Dawson terug. Zijn handen trilden toen hij zijn talkie pakte om naar mevrouw Mosebly te ‘linken.’

‘Heb je iemand anders naar het lokaal van meneer Foster zien gaan, of eruit zien komen?’

‘Mevrouw Mosebly is naar de deur gelopen en toen heeft ze de verpleegkundige ge’linkt en ze hebben ons, Melodie en mij, naar de ziekenzaal gebracht.’

‘Heb je op weg naar het klaslokaal iemand gezien?’

‘Volgens mij wel, ja, volgens mij kwam meneer Bixley uit het jongens-toilet. Hij had zijn gereedschapskist bij zich, omdat een van de wastafels verstopt was. Dat was daarvoor, voordat we meneer Dawson zijn tegengekomen en onze pasjes hebben laten zien. Ik ben het eerst naar binnengegaan, in het klaslokaal. Ik heb hem het eerst gezien.’

Ze hief haar betraande gezicht op. ‘Ik snap niet hoe het kan dat meneer Foster dood is. Ik snap het niet. Hij was mijn lievelingsleraar.’

Haar schouders schokten toen ze zich aan haar vader vastklemde.

‘U kunt haar niet nog meer vragen stellen,’ zei Oliver zachtjes. ‘Ik breng haar naar huis.’

‘Als ze zich nog iets herinnert –’

‘In dat geval neem ik contact met u op.’

Hij stond op en hij liep met zijn dochter in zijn armen de kamer uit.

Eve begon met Eric Dawson. Hij was een scheikundeleraar van midden vijftig en hij gaf al vijftien jaar les aan de academie. Hij had een bierbuikje en aangezien zijn hemd bij zijn buik heel erg strak zat, nam Eve aan dat hij op buikgebied in de ontkenningfase zat. Zijn zandkleurige haar was aan de slapen een beetje grijs. Hij had vermoeide wallen onder zijn lichtbruine ogen.

‘Ik ben niet naar binnen gegaan,’ vertelde hij Eve. ‘Hoogstens een of twee stappen. Ik kon zien... Iedereen kon zien dat Craig dood was. Ik was boos op de meisjes om al dat gegil. Ik dacht dat ze een spin hadden gezien of iets anders onnozels.’ Hij zweeg even en hij streek met een hand over zijn gezicht. ‘Maar meteen toen ik ze zag... Zelfs onnozele meisjes doen niet zo hysterisch om een spin.’

‘Hebt u buiten die twee meisjes nog iemand anders gezien?’

‘Ik kwam net uit de personeelslounge, waar Dave Kolfax en Reed Williams ook waren. We hadden samen geluncht. Dat doen we wel eens. En ik ben Leanne Howard tegengekomen voor ik naar binnen ging. Ik

wilde in het scheikundelokaal alles klaarzetten voor de volgende les.’

‘Wanneer hebt u meneer Foster voor het laatst levend gezien?’

‘O, Jezus. Jezus. In de lounge, voor de lessen van vanmorgen. Ik was koffie aan het drinken en hij dronk een tube Pepsi uit een verkoopautomaat. Hij dronk geen koffie. Daar plaagde ik hem altijd mee. We hebben het even gehad over een gemeenschappelijke leerling, Bradley Curtis. Zijn ouders gaan scheiden en Brads punten zijn achteruitgegaan. We vonden allebei dat het tijd was voor een afspraak met de ouders en een studieadviseur. Toen, eh, kwam Reed binnen. Ja, om een kop koffie te pakken. Toen ik wegging, hadden ze het over een of andere actiefilm die ze allebei onlangs hadden gezien. Ik zag hem pas weer toen...’

‘Kon u goed met hem opschieten?’

‘Met Craig? Ik vond hem heel aardig. Heel aardig,’ herhaalde hij zachtjes. ‘Ik, nou ja, ik had mijn twijfels toen hij vorig jaar hier kwam werken. Hij was nog zo jong, het jongste lid van de lerarenstaf. Maar hij compenseerde zijn gebrek aan ervaring met zijn enthousiasme en zijn toewijding. Hij gaf heel erg veel om zijn leerlingen, heel erg veel. Hij was vast ziek, zonder het te weten. Hij had vast een of andere aandoening. Dat hij op die manier is doodgegaan, dat is onvoorstelbaar.’

Alle andere stafmedewerkers met wie Eve sprak, waren dezelfde mening toegedaan. Ze eindigde de sessie met Reed Williams, van de afdeling Engels.

Eve zag dat deze man geen buikje had. Hij had een krachtig, slank lichaam waaraan ze zag dat hij gebruikmaakte van het fitnesscenter. Zijn haar had een warme, donkerbruine kleur met gouden highlights, die er moesten uitzien alsof ze door de zon waren gebleekt. Zijn opletende, flesgroene ogen hadden dikke, donkere wimpers.

Hij was achtendertig, alleenstaand en hij droeg een kostuum dat hem volgens haar een pijnlijk groot deel van zijn maandsalaris had gekost.

‘Ik heb hem vanmorgen gezien, in het fitnesscenter. Hij was bezig met een set herhalingen toen ik binnenkwam. Ik houd er niet van om te praten als ik sport, dus het was gewoon een... tja, een knikje, bij wijze van begroeting. Ik zou zeggen dat we daar ongeveer twintig minuten samen waren. Hij ging naar buiten en hij zwaaide naar me. Na een

work-out ging hij meestal zwemmen. Ik denk dat ik nog tien minuten ben gebleven. Ik heb me gedoucht en aangekleed. Toen heb ik Craig weer in de lounge gezien, met Eric. Eric Dawson.'

'Had meneer Foster iets bij zich?'

'Bij zich? Nee, alleen een tube Pepsi. We hebben een paar minuten over films gepraat en toen zijn we naar onze lokalen gegaan. Ik heb hem nog een keer gezien op het personeelstoilet.' Williams glimlachte even, waarmee hij liet zien dat hij één kuiltje in zijn linkerwang had, passend bij het kuiltje in zijn kin. 'Gewoon zoiets als "hoe gaat het ermee?", terwijl we in de toiletruimte waren. Ik denk dat dat rond elf uur was. Vlak voor elven. De lessen beginnen op het hele uur en ik was niet te laat.'

'Kon u goed met hem opschieten?'

'Ja. We konden heel goed met elkaar opschieten.'

'U hield allebei van actiefilms. Ging u ook in uw vrije tijd met elkaar om?'

'Tuurlijk, zo nu en dan. Ik ben vorig jaar naar zijn bruiloft geweest. Daar zijn de meeste stafmedewerkers naartoe gegaan. We zijn een paar keer een biertje gaan drinken.' Hij haalde zijn schouders op. 'We waren geen beste vrienden, maar we konden het goed met elkaar vinden. Op het sociale vlak zal Mirri hem beter hebben gekend.'

'Mirri.'

'Hallywell. Afdeling Engels en Toneel. Ze gingen ook buiten de school met elkaar om.'

'Dus sociaal contact.'

'Tuurlijk.' Hij glimlachte weer even en er zat iets spottends in die glimlach. 'Ze spreken iedere woensdagavond met elkaar af. Om te studeren.'

Toen Eve klaar was met de initiële ondervragingen nam ze weer contact op met Peabody. 'Bixley.'

'Hernando M., Onderhoudsdienst. Hij was bezig met een afvoerprobleem in de jongens-wc in de gang van de plaats delict. Toen hij naar buiten kwam, is hij de twee getuigen en Dawson tegengekomen.'